

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/114/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116221428
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116221428.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: J. G., nar. XX. J. XXXX, trvalo bytom Z., L. XXX/XX, o zaplatenie 14.680,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 17. apríla 2018 č.k. 11Csp/99/2016-41, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania potvrdzuje.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 13.215,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 13.215,71 eur od 1.2.2016 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 80% trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 111 ods. 3, § 232 ods. 2 a 3, § 290 a § 297 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 565, § 788 ods. 2, § 791 ods. 1 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení); § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2 písm. j/, a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ a d/, § 19 ods. 1 až 4, prílohou č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z.. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 z 11.5.2016, jeho rozsudok z 13.9.2017 č.k. 10Co/375/2016-119 a z 31.10.2017 č.k. 9Co/262/2016-49 a rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, z ktorých citoval.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 29.9.2016 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie jej dlžnej istiny 14.680,39 eur, spolu s úrokom z istiny do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 1.098,73 eur, zmluvným úrokom vo výške 17,90% ročne zo sumy 14.680,39 eur od 19.1.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14.680,39 eur od 1.2.2016 do zaplatenia, bankovými poplatkami za upomienky vo výške 85,06 eur, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila uzavretím medzi pôvodnými stranami sporu (Poštová banka, a.s. a žalovaný) zmluvy o úvere, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému peňažné prostriedky v sume 15.000 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal v stanovenej lehote vrátiť žalobkyni, a to istinu,

zaplatiť jej úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov a plniť ostatné povinnosti v zmysle zmluvných dokumentov, žalovaný však neplnil úver riadne a včas, v dôsledku jeho omeškania žalobkyňa vyhlásila dňa 18.1.2016 úver za predčasne splatný, ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni dlžné sumy: nezaplatenú istinu vo výške 14.680,39 eur, úrok z istiny v celkovej výške 1.098,73 eur (ide o súčet zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania z istiny od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) a bankové poplatky za upomienky vo výške 85,06 eur, celková dlžná suma ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola 15.864,18 eur, napriek tomu žalovaný celkovú dlžnú sumu do dňa spisania žaloby neuhradil ani len sčasti. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená 28.1.2018, písomne sa k nej nevyjadril, skutkové tvrdenia nepoprel, dôkazy neoznačil.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobkyňa (pôvodná žalobkyňa Poštová banka, a.s., Bratislava) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 13.2.2015 Zmluvu o úvere lepšia splátka č. 5749338784, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému úver vo výške 15.000 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 17,90 %, RPMN vo výške 19,45 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 11,25 %. V zmluve sa uvádza celková čiastka úveru vo výške 30.274,97 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 108 mesačných splátkach vo výške 297,30 eur. Prvá splátka bola splatná dňa 20.3.2015 a posledná splátka dňa 20.2.2024. Žalovaný podľa Aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.8.2016, vychádzajúc z časti „Zaplatené splátky: ... Výška“, uhradil od 20.3.2015 do 20.9.2015 celkom sumu 1.784,29 eur. Listom z 22.12.2015 žalobkyňa žalovaného upozornila, že v prípade, že nedôjde k úhrade dlžnej sumy, žalobkyňa bude oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Listom z 18.1.2016 vyhlásila žalobkyňa úver za predčasne splatný ku dňu 18.1.2016 a vyzvala žalovaného na úhradu dlžnej sumy.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, ktorou žalobkyňa ako veriteľ poskytla žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 15.000 eur. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obch.z., ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z., ZoSÚ). Žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d/ ZoSÚ, na základe uzatvorenej zmluvy žalobkyňa poskytla žalovanému spotrebiteľský úver a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d/ ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Pristúpiac ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 297,30 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj nie je v zmluve vôbec uvedený. Nie je možné za uvedenie tohto údaju považovať údaj v čl. 2 ods. 2.1 zmluvy, a síce „Celková čiastka úveru“. Jednak, zákonom požadovaná náležitosť zmluvy je uvedenie „celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“, a nie uvedenie „celkovej čiastky úveru“, čo je úplne iný termín a tomuto zodpovedá suma 15.000 eur. Okrem toho, z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ je zrejmé, že zákon vyžaduje tento údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, „vypočítaný“, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej a správnej sumy, ktorý správny údaj v zmluve uvedený nie je. Údaj vo výške 30.274,97 eur nezodpovedá ani násobku anuitnej splátky vo výške 297,30 eur a počtu splátok 108 (32.108,40 eur), ani násobku splátky bez poistenia vo výške 282 eur a počtu splátok 108 (30.456 eur). Z uvedeného vyvodil záver,

že zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Ďalej zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej aj „RPMN“), keď tento údaj je uvedený vo výške 19,45%, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ uvedený v odseku 17. odôvodnenia rozsudku, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 21,55%. Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa (správny údaj je vyšší), nastáva dôsledok v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ. Spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyňou žalovanému sa tak považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že žalobkyňa nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za poistenie, poplatkov za upomienky, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. K poplatku za poistenie súd ešte uviedol, že v zmluve o úvere v časti, ktorá bola jediná individuálne dojednaná, sa uvádza len „Základný súbor poistenia“, v zmluve sa neuvádza ani len výška mesačnej splátky poistného, ktorá sa uvádza len v Sadzobníku poplatkov, a v predpise splátok vo výške 15,30 eur mesačne. Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 O.z. (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 O.z. predpísaná písomná forma a žalobkyňa žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložila. Žalobkyňa tak nepreukázala existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by jej vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto súd túto zaplatenú čiastku započítal na istinu.

Keďže žalovaný zaplatil z poskytnutého úveru vo výške 15.000 eur celkom sumu 1.784,29 eur, súd mu vo výroku I. rozsudku uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi zostávajúcu časť poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 13.215,71 eur a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku ako nedôvodnú zamietol. Keďže posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov, tak len stručne uviedol k uplatnenému nároku žalobkyne na zmluvný úrok po splatnosti, že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012 odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom.

Žalovaný peňažný záväzok včas a riadne nesplnil, žalobkyňi tak vznikol nárok požadovať od žalovaného popri plnení istiny 13.215,71 eur i úrok z omeškania, nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 19.1.2016, nakoľko k zosplateniu úveru došlo dňa 18.1.2016, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Nakoľko si však žalobkyňa uplatnil úrok z omeškania až odo dňa 1.2.2016, súd jej od uvedeného dátumu úrok z omeškania priznal, nakoľko nemôže prekročiť žalobu. S poukazom na nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. má žalobkyňa nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. vo výške 5,05% ročne.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak považoval žalobu za odôvodnenú len v časti o zaplatenie sumy 13.215,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 13.215,71 eur od 1.2.2016 do zaplatenia, v ktorej časti žalobe vyhovel a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Vzhľadom k výške istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, mal za to, že je dôvodné poskytnúť žalovanému na splatenie dlhu primeranú dlhšiu lehotu v trvaní 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti o trovách prvoinštančného konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 2, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne dôvodil, že žalobkyňi bola z uplatnenej istiny 14.680,39 eur s príslušenstvom priznaná suma 13.215,71 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobkyne 90% a hrubý úspech žalovaného 10%, a teda konečný čistý úspech žalobkyne je 80% (90-10), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobkyne voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého

konania v rozsahu 80% trov konania, keď v konaní neboli tvrdené a súd sám nezistil dôvody pre použitie ustanovenia § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov prvoinštančného konania podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alternatívne navrhla jeho zmenu vyhovením žalobe aj v napadnutej časti a zaviazaním žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dôvodila, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

Pre vyjadrenie celkovej čiastky zákon používa len všeobecný vzorec súčtu výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ďalší spôsob výpočtu zákon neukladá. Avšak žalobkyňa presne vyčíslila celkovú sumu úveru, ktorú má žalovaný zaplatiť v bode 2.1 zmluvy, kde je jasne vyčíslená celková čiastka úveru vo výške 30.274,97 eur. Bola názoru, že ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ vyžadovalo pre naplnenie sankcionovateľnosti kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to tak absenciu písomnej formy zmluvy, ako aj niektorej z tu citovaných náležitostí. Žalobkyňa dôvodila, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti a celková suma úveru je uvedená v správnej výške v zmysle už skôr žalobkyňou uvedených vyjadrení. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď Európsky súdny dvor uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. S poukazom na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 12.1.2006 sp.zn. C-361/04 vo veci Claude Ruiz - „Picasso“ dôvodila, že pozornosť spotrebiteľa závisí aj od povahy a najmä od finančnej hodnoty kupovaného tovaru, či služby, nakoľko priemerný spotrebiteľ si určite dôkladnejšie premyslí kúpu motorového vozidla za niekoľko tisíc eur ako výrobku nepatrnej hodnoty. Európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo skôr nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. V zmysle uvedeného je dôvodný záver, že zmluva o úvere má obsahovať údaje v súlade so zákonom tým spôsobom, aby boli pre spotrebiteľa čitateľné a bez pochybností. Žalobkyňa mala za to, že predmetné uvedenie sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nie je zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, aká bude jeho celková čiastka, ktorú nakoniec zaplatí.

K údajne zle uvedenej RPMN banky žalobkyňa uviedla, že zmluva o úvere bola uzatvorená na základe právnej úpravy odlišnej než súčasná právna úprava, nakoľko s účinnosťou od 1.1.2016 došlo k zmenám v celkovej sume nákladov. Tieto skutočnosti súd nezohľadnil a aplikujúc platné v súčasnosti a nie v čase uzatvorenia zmluvy o úvere spôsobil právne pochybenie. Zmluva o úvere vyjadrovala správne údaje o RPMN banky.

Súd zrejme nesprávne zhodnotil aj povinnosť platiť poistenie započítavajúc ju do sumy mesačnej splátky. Citovala ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ s tým, že z gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že poistné je potrebné započítať do celkových nákladov len v tom prípade, pokiaľ jeho uzatvorenie bolo podmienkou na uzatvorenie zmluvy o úvere. Súd sa nesprávne domnieva, že ak spotrebiteľ musí platiť poistné, o ktoré žiadal dobrovoľne a ktoré nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, automaticky sa daná suma započítava do výšky celkových nákladov. Takýto výklad súdu odporuje ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ. Nepodmienenosť uzatvorenia zmluvy, resp. zmluvy za daných podmienok povinnosťou platiť poistné, vyplýva z obchodných podmienok, podľa ktorých ak dlžník v návrhu požiadava o poistenie, spĺňa požiadavky podľa bodu obchodných podmienok a banka prijme návrh, dôjde k uzatvoreniu poistenia. Žalobkyňa od žalovaných nežiadala viac, ako prináleží na sumy uvedené v zmluve o úvere. Aj z daného dôvodu má za to, že údaje uvedené v zmluve o úvere sú uvedené správne a súd pri rozhodovaní po právnej i skutkovej stránke pochybil.

Požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivých splátok v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je v súlade s požiadavkami smernice 2008/48/ES. Ani sankcia v podobe toho, že úver je poskytnutý bez úroku a poplatkov, ak neobsahuje rozklad jednotlivých splátok v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Podľa dôvodovej správy k ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z, ktorý nahradil zákon č. 258/2001 Z.z.: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Citovala § 9 ods. 2 písm. k/ s tým, že v zmysle § 9 ods. 3 ZoSÚ sa uvedené aplikuje len v prípade, že obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj amortizácia istiny, pričom v takom prípade

sa zákazníkovi v zmysle § 9 ods. 5 ZoSÚ poskytuje amortizačná tabuľka. V danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ dá vyhovieť jedine nasledovným spôsobom, ktorý považuje žalobkyňa za postačujúci. Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádza výška úveru, úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou, výška mesačnej splátky, RPMN banky v %, taktiež priemerná RPMN na trhu, celková výška úveru, dátum 1. splátky, dátum nasledujúcich splátok, počet mesačných splátok, dátum. Poukázala na názor Okresného súdu Prešov v jeho rozhodnutí sp. zn. 11Csp/2018/2017, z ktorého citovala. Žalobkyňa bola názoru, že priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí, teda ľudovo povedané, o koľko preplatí jemu poskytnutý úver. Priemerný spotrebiteľ nebude skúmať každú jednu splátku samostatne. Tvrdila, že rozdelenie splátky na istinu a úroky má zmysel pre nedobromyseľného spotrebiteľa, ktorý predpokladá, že bude v omeškaní s plnením záväzku pre výpočet úroku z omeškania. Dobromyseľný spotrebiteľ predpokladá, že splní svoj záväzok v dohodnutom čase, a preto pokiaľ v zmluve sú uvedené informácie o výške úveru a celkových nákladoch na úver a doba splácania úveru, vie sa edukovane rozhodnúť o tom, či zmluvu o úvere uzatvorí alebo neuzatvorí. Je teda maximálne v záujme spotrebiteľa rozhodnutie, podľa ktorého absencia rozdelenia každej splátky na istinu, úroky a poplatky nespôsobuje bezúročnosť úveru, nakoľko spotrebiteľ mal všetky potrebné informácie k uzatvoreniu zmluvy a mohol sa fundovane rozhodnúť. Žalobkyňa tak konala s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere riadneho splácania úveru žalovaným, nakoľko sama žalobkyňa svoj záväzok zo zmluvy o úvere splnila riadne (a načas). Citovala z dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z.z.. Žalobkyňa považovala za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku, zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. Na podporu svojich záverov poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.9.2012 sp.zn. 17Co/151/2012, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 13Co/111/2014. Potrebu aplikácie smernice 2008/43/ES potvrdil aj Krajský súd v Prešove v jeho rozhodnutí z 11.4.2017 sp.zn. 11Co/39/2016. Taktiež poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp.zn. 5Co/677/2014, z ktorého citovala. Otázku možnosti sankcionovať úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou s titulu absencie rozdelenia splátky na istinu, úroky a poplatky už skúmal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017, z ktorého rozhodnutia citovala s tým, že najvyšší súd potvrdil potrebu eurokonformného výkladu zákona už v súčasnosti.

Žalovaný v žiadosti o úver požiadal o základný súbor poistenia, na základe jeho vyhlásenia, že spĺňa predpoklady poistenia úveru, bolo poistenie dohodnuté v zmysle zmluvy o úvere. V čl. 2 zmluvy o úvere žalovaný uviedol, že žiada o poistenie schopnosti splácať úver a vyhlasuje, že spĺňa podmienky pre vznik zvoleného súboru poistenia uvedené v bode 7.3 obchodných podmienok pre úver - lepšia splátka. Priamo zo zmluvy tak žalobkyňa vedela, kde má hľadať podmienky poistenia úveru. Citovala body 10.1., 10.3. a 10.4.. Z bodu 10.3 obchodných podmienok úveru vyplýva, že poplatok za poistenie je súčasťou mesačnej splátky úveru. Podľa čl. 3 zmluvy o úvere právne vzťahy neupravené ZoSÚ sa riadia o.i. obchodnými podmienkami, sadzobníkom poplatkov, oznámením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení. Žalobkyňa považovala dikciu zákona za jednoznačnú. Do celkových nákladov tak podľa § 2 písm. g/ ZoSÚ patria všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere; náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musel navyše uzavrieť zmluvu o poskytovaní takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Ak spotrebiteľ nemusí navyše úver poistiť, aby ho získal, nie je zákonom daná povinnosť započítať náklady na poistenie celkových nákladov úveru. Slobodná voľba žalovaného o možnosti a nie povinnosti poistiť svoj úver vyplýva napríklad z bodu 10.1 obchodných podmienok a Formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Výšku anuitnej splátky úveru žalobkyňa, nakoľko v zmysle bodu 10.3 obchodných podmienok s uzavretím poistenia je spojená povinnosť platiť náklady spojené s poistením, ktorých výška je uvedená v sadzobníku poplatkov a poistnej zmluve. Ak si klient vybral poistenie, súhlasí s tým, že akékoľvek náklady spojené s poistením sú súčasťou splátky úveru.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobkyne (ktoré mu bolo doručené) sa nevyjadril.

4. Právoplatným uznesením Krajského súdu v Trnave z 2.9.2019 č. k. 10Co/114/2018-102 odvolací súd pripustil, aby do konania na miesto pôvodnej žalobkyne Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, vstúpila spoločnosť R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297. Právne takéto rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 CSP, vecne dôvodil,

že v priebehu odvolacieho konania navrhla žalobkyňa podaním z 12.10.2018 zn. Návrh na zmenu subjektov na strane Žalobcu, aby súd pripustil zmenu strany sporu na jej strane z dôvodu postúpenia pohľadávky, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2018 zo 6.8.2018, uzavretej medzi žalobkyňou Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890 (postupca) a obchodnou spoločnosťou R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297 (postupník). Spolu s návrhom na zmenu strany sporu žalobkyňa predložila predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávok, prílohu k tejto zmluve preukazujúcu postúpenie pohľadávky tvoriacej predmet tohto konania a tiež súhlas postupníka so vstupom do konania z 12.10.2018 zn. Súhlas nového veriteľa so vstupom do konania na miesto Žalobcu. Nakoľko zákonnými podmienkami vyhovenia návrhu podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP je len nástup právnej skutočnosti spôsobiteľ privodiť prevod alebo prechod práv či povinností, o ktorých sa koná a to, že k takémuto nástupu došlo až po začatí konania, konštatoval, že obe takéto podmienky bolo treba v prejednávanej veci považovať za splnené a nakoľko so vstupom do konania na strane žalobkyne súhlasil aj ten, kto má vstúpiť na jej miesto, návrhu na zmenu strany sporu na strane žalobkyne vyhovel s tým, že ten kto vstupuje do konania prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku (čiastočne) zamietnutá a v závislom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, keď v časti v ktorej súd žalobe žalobkyne vyhovel a uložil žalovanému zaplatiť jej sumu 13.215,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 13.215,71 eur od 1.2.2016 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, rozsudok súdu prvej inštancie už nadobudol právoplatnosť a preto nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správnej záveru, že zmluva neobsahuje v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, že v nej chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tiež v nej nie je riadne uvedená RPMN, keďže RPMN uvedená v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená v nesprávnej výške (19,45%), pričom správny údaj o jej výške podľa výpočtu súdu je 21,55%, v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ).

7. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi pôvodnou žalobkyňou a žalovaným ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definíčné znaky takejto zmluvy, ako aj definíčné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu viacerých obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť

práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Odvolačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Poštová banka, a.s.) a žalovaným bola dňa 13.2.2015 uzavretá Zmluva o úvere lepšiasplátka (č. úverovej zmluvy 5749338784). Predmetom zmluvy bola dohoda právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného o poskytnutí úveru vo výške 15.000 eur, s dohodnutou výškou úrovej sadzby 17,90% ročne a RPMN banky 19,45%. Žalovaný sa zaviazal splácať úver mesačnou splátkou vo výške 297,30 eur, v počte splátok 108, splatných vždy k 20. dňu v mesiaci, od 20.3.2015 do 20.2.2024. Ďalej z predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že celková čiastka úveru je 30.274,97 eur. Zároveň bolo dojednané poistenie schopnosti splácať úver - základný súbor poistenia.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a k/ ZoSÚ: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

Odvolačný súd preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že úver, ktorý právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanému a ktorý on čerpal, je bezúročný a bez poplatkov, keď v úverovej zmluve absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, teda RPMN a celková čiastka,

ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

V predmetnej úverovej zmluve vôbec nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve bola dojednaná len celková čiastka úveru sumou 30.274,97 eur (žalovaný mal úver splatiť v 108 mesačných splátkach po 297,30 eur, čo je celkovo 32,108,40 eur, pokiaľ je aj zo sumy mesačnej splátky odpočítaná suma 15,30 eur /náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver, o ktorom žalobkyňa tvrdí, že nebol podmienkou poskytnutia úveru a preto nemá byť započítaný do RPMN a celkových nákladov spotrebiteľa/, tak zostane suma 282 eur, v ktorom prípade bude súčin počtu splátok 108 a výšky splátky 282 eur suma 30.456 eur). Celkovú čiastku úveru nemožno stotožňovať s celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanou na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom žalobkyne o tom, že uzavretie poistnej zmluvy nebolo podmienkou získania úveru, nakoľko zmluva o úvere nedáva spotrebiteľovi možnosť zaškrtnúť, či o poistenie vyslovene žiada alebo ho odmieta, ale dáva spotrebiteľovi voľbu len pri vyhlásení či spĺňa podmienky na vznik poistenia schopnosti splácať úver vo zvolenom súbore poistenia. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdí, že slobodná voľba žalovaného o možnosti a nie povinnosti poistiť svoj úver vyplýva napríklad z bodu 10.1 obchodných podmienok a Formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere a že žalovaný požiadal v žiadosti o úver o základný súbor poistenia, k tomu odvolací súd uvádza, že žalobkyňa predložila obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery (body I až VIII), účinné od 28.6.2014, v rozsahu 1 strany s číslom 3 a všeobecné obchodné podmienky účinné od 28.6.2014, v ktorých v bode X. sa hovorí o rozhodnom práve a oddeliteľnosti a nie o poistení, Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere ani žiadost' o úver nepredložila, teda tvrdenia v tomto smere nepreukázala.

Spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný a musí mu byť daná jednoznačná možnosť slobodne sa vyjadriť, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie. Vychádzajúc z uvedeného má odvolací súd za to, že uzavretie poistenia bolo podmienkou získania úveru, preto malo byť zahrnuté do výšky RPMN a záver súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej výške RPMN v zmluve bol preto taktiež správny.

Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ). Žalobkyni tak vzniklo právo len na vrátenie istiny poskytnutého úveru po odrátaní žalovaným zaplatenej sumy, preto súd prvej inštancie rozhodol v zamietajúcej časti veci samej vecne správne.

Nebol dôvod sa zaoberať absenciou ďalších podstatných náležitostí zmluvy, keďže aj absencia len jednej z podstatných náležitostí zmluvy spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Taktiež vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bolo nadbytočným riešiť otázku nároku žalobkyne na dohodnutý úrok, či už do zosplatnenia alebo po zosplatnení.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej ako vecne správne potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bol plne úspešný žalovaný, vzniklo žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni. Odvolací súd mu však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil, v odvolacom konaní ostal pasívny, do konania sa nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon) a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)